

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
СТАРИЯТ ПОЛКОВНИК И
УНИФОРМАТА**

chitanka.info

Два часа вече старият полковник гледаше Униформата...

Два часа, откакто я беше извадил от гардероба и окачил върху вратата. Все още лъскава, здрава, бляскаща със звездите на пагоните и няколкото медала за изкарано на служба време, тя внезапно зае цялото място в стаята.

Старият полковник отдавна не беше я виждал. Да, знаеше, че е в гардероба, изчистена, изгладена, прибрана за...

Абе, прибрана!

Но не му трябваше. Засега.

Едно време тя беше основната му грижа. Пази Боже, да зърне косъмче на ревера или прашинка върху пагоните! Да не говорим, ако жена му беше допуснала петънце върху лъщящите обувки...

Униформата!

Основната разлика между офицерите и цивилните гарги. Ония, дето — както казваше старшината във военното училище — ако бяха толкова умни, щяха да ходят в крак, подравнени и в стройни редици. Пък те... Тълпа!

И как се различават кой какъв е? Поне някакви знаци да имаха. Да видиш — той е секретар в кметството, тази е служителка в банката, тези са даскали, ония лекари...

Без Униформи? Че как се живее без йерархията, която тя подчертава? Та, значи, при цивилните могат на една маса да седнат началник база, шофьор, продавач, музикант някакъв? И тия тримата да досаждат с приказките си на цял началник? Макар и цивилен, но — **началник!**

Униформата е всичко! Тя показва кой какъв е. Кой е шеф, кой е по-умен, кой е най-умен. Повече и по-големи звезди — ти си, значи. Дойде някой по-украсен — е, ще козируваш. Защото Униформата нарежда...

Без Униформа — какъв човек си? Пълнеж! Нищо и никакво същество. Униформата пести време — няма кога да доказваш ранга и мястото си, няма нужда от думи, от напъгане на мозъка. Звездички — умен си. Големи звезди — много умен. Четири върху зигзага на пагона — уха, най-умен в армията. И, значи — в държавата.

Щото цивилните акъл нямат. Пък и да имат нещичко — от какво си личи? От приказки и работа? Кой ще ти ги чака да се доказват?! Униформата е висшето доказателство...

Поглеждаш и разбираш. При това — веднъж завинаги. Когато трябва Който трябва е сложил звездичките. И няма нужда ежедневно, ежеминутно да демонстрираш какъв си. Разбира се по Униформата.

Да не си някакъв даскал, дете всеки час трябва да доказва що за даскал е? Униформата! Тя говори вместо теб. И всичко е ясно.

Още повече че има правила. Според които — ха някой посмее да се усъмни в Униформата... Най-малкото — карцер. А може и военен съд...

Абе, друго си е в армията. Униформа, чин, знаци — и първобитен човек ще се оправи. Важното е да почита тоя с повечето звезди. И най-вече лампазите...

Ех, и той чакаше да сложи лампази, генералски пагон да лъсне... Нищо, и полковник е висок ранг. Я тия гарги наоколо — най-много някой капитан от запаса да има. И то вече извън регистрите, пенсионер.

Вярно, и те са като него в омачкани шлиферчета, но... Но той си знае. Неговият шлифер е оплескан, защото е цивилен. Не е Униформа, няма защо да го уважава.

А навремето, с Униформата...

Старият полковник си спомня как излизаше от общината, където му бяха поверили командването на цял отдел с една служителка и един заместник. Излизаше точно в 17,00 часа. Спазвайки правилата и изискванията на службата. Отделяше само две минути, за да лъсне за последно обувките и сложи фуражката според неписаните закони на Униформата.

После тръгваше към дома си. Директно, през тълпата, разрязвайки като ледоразбивач хаотичните натрупвания пред магазините. Хората понякога отстъпваха срещу напористостта му — Старият полковник знаеше, че всички са длъжни да отстъпят предимството на армията. В случая — в негово лице.

Не поглеждаше наляво или надясно. Срещнати познати го поздравяваха, той учтиво и студено кимаше благосклонно — нека достави малко радост на цивилните. Пък ако после ги извика запас... Е, тогава прошка няма да има. Разбира се, с тях щяха да се занимават други, обаче той категорично ще отклони всякакви молби за отлагане или пропускане на задължението. Не стига, че армията благоволява да се сети за тях и им припомни младостта, ами и...

Униформата го завеждаше у дома, после заемаше главно място в хола. Винаги готова. И винаги напомняща на редките посетители кому имат честта да са гости...

А сега...

Онзи ден го посетиха внуците. Скучаеха, не искаха да слушат мъдрите му мисли, не желяеха да се поучат от жизнения му опит. И случайно отвориша гардероба. Тогава видяха Униформата...

Смаяха се. Единият веднага предложи да я вземе и отиде с нея на училище. Колко готин ще е... Другият я поиска за Хелюин...

С което възмутиха даже притихналата им майка и тя побърза да ги отведе. Но преди това им показа албума със старите снимки.

И дойде катастрофата...

— Дядо, а кой е този в униформата? — попитаха внуците, гледайки напетия офицер върху кадрото...

С което подсетиха Стария полковник за случката от предния ден. Тъкмо излизаше от входа и някакво момиченце попита майка си:

— Мамо, кой е този стар старец?

Дааа...

Старият полковник се изправи. С лекота нахлузи Униформата. Тя пое телесата му и с мъка се надипли около тях.

Погледна се в огледалото...

Огледалото потръпна...

Старият полковник доволен се огледа — пагони, медали, червен кант на панталона (с мечта за лампази). А то иначе — какво? Не е човек. Те — сега вече е нещо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.